

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

BLACKBERRY, MINN.

Haloo Toverittaren lukijat ja Selma-täti!

Koskapa se meni painokoneen läpi se minun viime kirjoituksen, niin kiiruhdan uudemman kerran koskapa tässä tätä aikaa näyttää nyt olevan.

Minä näin Toverittareissa Miss Mary Carlson'in kirjoituksen täältä Blackberrystä ja se oli minun mielestäni kaikki hyvin ja toivoisin että kirjoitat toistekin.

Osastollamme oli väliaikainen kokous marraskuun 4 p. ja nyt on osaston kuukauskokous 18 päivä tätä kuuta Henry Johnsonin kämpällä (siis että tiedätte).

Meidän osastossamme on hirvittävän vähän jäseniä, nim. 7, verraten suomalaisen asutukseen josta voisi olla 3 jopa 4:kin kertaa tämä määrä jäseniä eikä sittenkään olisi vielä sukupuutossa vanhoillisten heimo.

Nyt alkaa taas se peurojen metsästyksiaika, joten saivat olla hunttarit vähän jorovaisempia että eivät ampuisi toisiansa sillä täällä näkyy olevan peurojakin.

Enköhän jo lopeta kun näkyy tämä näinkin pitkästä menevän. Hanskau ja onnellista syksyn viettoa toivoo kaikille Toverittaren lukijoille

SAMA KUIN ENNENKIN.

Ehtipä kirjoituksesi liian myöhään Selma-tädiin sensuroitavaksi. Hänelhän alkuaan ensilukuoikeuden uskoit. Et kai pahastune vaikka minä sen näin hyväksyn. Tervetullut oli lähetys. Muistappas usein vastakin. — Toim.

Katuvauussa

Eräänä lauantai-iltana tulin kotiin osaston iltamasta jälkeen puolen yön. Vartottuani katuvauunta pitkän aikaa tuli se viihdoin viimein ja ihmisiä niin täynnä, että tuskin seisomaan sopi. Päästyäni keski paikkoille vauunun seisomaan niin samassa nousi ylös istuimesta hyvinvoivan näköinen nuori mies tavallista isompi viulu kädessään ja tarjosi minulle istuimensa. Kiitin tarjouksesta ja kävin istumaan. Kädessäni oli juuri saatu työväen kalenteri ja rupesin sen sisältöä tarkastamaan aikani kuluksi. Samassa läksi minun vierestäni henkilö pois ja tuo nuori mies viulunsa kanssa sai paikkansa takaisin. Hän heti rupesi tarkastamaan minun kirjaani tietystikään ymmärtämättä mitä kieltä se oli, mutta kuva ja kirjjan kannessakin puhuu itse puolestansa mihinkä luokkaan se kuuluu.

Vihdoin tuo nuori mies pyysi anteeksi ja sanoi: Saanko luvan kysyä jos olette sosialisti?

Minä katsoin häntä vakavalla katseella ja sanoin päättävästi, että kyllä minä olen, ja taas aloin katselemaan kirjaani sillä en ollut halukas juttelemaan hänen kanssaan sillä pidin hyvin halpamaisena tekona tulla minulta kysymään mikä minä olin. Mutta hän oli halukas juttelemaan eikä heittänyt asiaa silmään, vaan sanoi, että "minä olen myös sosialisti."

Minä katsoin häntä halveksivalla katseella ja päätin omassa mielessäni, että taidat olla kaikkia muuta mutta et sosialisti, mutta kun hän ei saanut vastauksia minulta niin hän kysyi enkö minä usko. Minä sanoin, et-

tä en. Hän sanoi, että "ei minulla nyt ole jäsenkirjaa mukana, että voisit näyttää, että minä olen sosialisti, mutta minulla on Minneapolisissa olevan lakon keräyslistan mukana."

Ja hän näytti sen minulle ja sitten minä uskoin.

Ja mikä ilo silloin täytti sydämeni! Tusin oikein toverillisia rakkautta sydämessäni tuota nuorta miestä kohtaan, jota en koskaan ennen ole tuntenut ja kuinka paljon nautin noista muutamista minuuteista, sillä paljon ei meillä ollut aikaa jutella, kun hänen oli lähdettävä vauunusta pois. Ja hän sanoi: "Hyvästi toveri, minä olen iloinen kun minä tapasin teidät."

Kadun kulmassa hän vielä heilutti hattuaan silmiä ilosta säihkyen ja niin hän katosi viuhkensa yön pimeyteen, katuvauunun eteenpäin kiitäessä, ja minä vaivuin mietteihini: koska koittaa aika, että olemme varmoja, että kaikki katuvauunissa olijat ovat sosialisteja. Mikä ilo silloin täyttäisi sydämeämme, sillä työnsä se on joka katuvauunuyhtiön rikastuttaa. Ei katuvauunilla herrat ajele vaikka kyllä he niistä tulot riistävät.

Tyttö.

Poikani luonteen toinen puoli

(Jatkoo kolumnilta sivulta)

Minä tällistin neiti Strattonin tyrmistyneenä:

"Tarkoitatteko sitä pientä stipentti oppilasta ylävartiosta? Se typpäkki pikku neiti Logan joka piirittää minua niillä vaikeilla kysymyksillä historiasta ja joka pitää Cuthbertin valveilla öisin ihailen hänen kokeilujaan kemiassa? Neiti Logan? Hänkö poikavaikeita luonteeltaan? Hyvä jumala, se tyttö on vähintään sata vuotta vanha ajatuksiltaan. Hänellä on tieteellisiä — eikä kotitaloudellisia — taipumuksia. Cuthbert on ihan hulluna hänen tähtensä. Sano, että siitä työstä kuullaan vielä joskus paljon, ja minä en sitä ihmettelisikään käskoän niihin huomastuttävän suuriin selityksiin mitä hän antaa historiassa. Josefina Lo—

"Hän voi ajatuksiltaan olla aivan niin vanha kuin sanotte, mutta sydämeistään hän on lapsellisin tyttö mitä minulla on ollut omi koskaan tavata" keskeytti neiti Stratton. "Jos hänestä paljon joskus kuullaan, niin tapahtuu se siitä syystä, että hän nauttaa jonkun nuden ja itsenäisen uran. Hän saa omintakeisen miellyttävän main sekä näön yksinup sallaateihin ja paisteihin."

"Luuletatteko, että voisit saada hänet tulemaan meille jonkinlaiseksi ihailuksi osiksi siskoksi pojilleni?" kysyin minä niin hartaalla äänepainolla, että meidän taas täytyi nauraa. Ja kun hän

vastasi, uskovansa että tyttö tulisi, jatkoin minä:

"Pyydän anteeksi, että minun nyt heiti täytyy lähteä. Tuloan lähettää rouva Russellin valloittamaan tämä tyttö ennenkuin joku toinen ehtii sen tekemään."

Seuraavalla viikolla neiti Logan tuli meille. Francis antoi hänelle sen suuren miellyttävän huoneen käytävän toiselta puolen poikien huonetta vastapäätä, jonka pojat käyttivät yhdessä siten, että Don omisti siitä kolme neljättä osaa. Ja tyttö mielistyi niin huoneeseensa, että se aivan lämmitti vaimoni sydämen.

Ensimmäisenä aamuna hänen tuloensa jälkeen meille toi Francis pojat seurahuoneeseemme esittelemään heidät nudelle holhoajalleen, sanoen:

"Neiti Logan, tässä ovat minun poikani: Maurice" — Maurice käveli neiti Loganin eteen ja taitavalla kohteliasuudella ojensi kätensä, vaikkei voinut salata uteliaisuuttaan. Neiti Logan pudisti hänen kättään mitään sanomatta, mutta katsoi häneen ystävällisesti — "ja tämä on Don."

Don röhkäsi sieltä missä seisoi kapinatulisesti. Olin kertonut pojalle mitä varten neiti Logan meille on tullut ja hän näytti panevan sitä vastaan.

"Hyvää huomenta Don," sanoi neiti Logan huolettoman vapaasti ja kääntvi vaimoni puoleen mainiten vaahterapuitten kauneudesta takapihallaamme. Hän sanoi niiden lehtien olevan kirkkaimmat mitä hän on nähnyt tällä seudulla, viime yöllisen pakkasen jälkeen. Ei samaakaan pojille siitä, että toivoisi heidän hyvin tulevan toimeen hänen kanssaan. Katsoin vaimooni hätäntyneen kinkkustuneena. Mutta vaimoni näytti vapautuneen jostain jännitetystä mielentilasta, joten minäkin rauhoitin mieleni ja käämyin nudelleen tarkastamaan neiti Loganin.

Tarkastukseni palkitsi minut iloisella hämmästyksellä. Havaitsin, että neiti Loganin tyykkäinen täyteläisyys ei ollut läheistä sukuakaan lihavyudelle, ja hän sopeutui yksinkertaiseen tuntuun pukuunsa vaatimattomalla ja arvaamattomalla sulavyudella; olemuksensa oli vapaa, poikamaisen huoleton, kun hän tarkkaavasti kuunteli mitä Francis hänelle puhui. Tässä työssä oli jotain taavillisuudesta poikkeavaa viehättävyyttä, kun hänen näki yksilönä eikä oppilaana historian luokalla. Hänessä on persoonallisuutta yhtä hyvin kuin itsenäisyyttäkin. Palvelijatar ihnotti aamiaisen olevan valmiin, joten minä otin tutkivat silmäni tytön ominaisuuksista seuratakseni niillä häntä ruokailuhuoneeseen. Käyntinsä oli kevyt ja liikkeensä sulavat. Epäilemättä oli hän lähtösän hyvästä perheestä, huolimatta siitä oliko

hän sen sukunsa rikas tai köyhä.

Kun istuunnuimme pöydään Don kysyi täytyykö hänen mennä tanssikouluun iltapäivällä, ja äitinsä iloiseen: "tiestysti", muretti hän kuin merirosvo ja ryhtyi mokopäissään syömään aamiaistaan äänettömyydessä.

Maurice virnisteli. "Näkisittepä vaan Donin menevän joitakin niitä uusimpia," hän yläili. "Hän tanssii kuin olisi hän kaatavatautinen; huh!"

"Huh!" matki Don. "Sano sinä vaan "huh" niin paljon kuin haluat. Siitä ei kukaan välitä. Sinä et niin erinomainen tanssija ole. Kun sinä tanssit Janet Vanceen kanssa, olet sinä ihan saman näköinen kuin se pyhän Cecilian kuva, jonka silmät nurin muljottavat, joka on opettajan pöydän takana. Sinä olet hirveän tyhmän näköinen. Minä löin vetoa Janetin kanssa, että voim tanssia niin hyvin kuin sinä, enkä näytä tyhmältä samalla. Se pisti kieleniä nlos minulle. Niin minä sitten sanoin sille, että minä voim tehdä sen ihan ainonkin sinä, imellä hyny ja mulkoilevat silmät ja kaikki, ja minä tein sen."

Francis oli väliin huomauttanut "yhä hyvä kuin" ja "hän" ja samalla saanut sanotuksi muhtelevan "Don! Don!"

Mutta poika jatkoi taipumattomasti: "Ja Janet tuli niin kuomiinsa ettei oikein tietänyt mitä sanoa ja sitten meni ja kertoi sille Worthin vanhalle miehelle, että minä voim tanssia hyvin jos vaan halua, ja se tuli..."

"Hän", huomautti Francis kärsivällisesti.

"Hän" toisti Don. "Hän tuli ja pani minut tanssimaan sen ihavan Rollinsin tytön kanssa ja sen suuren Phlepsin otuksen ja kun niihin tarttuu kiinni tuutun kuin piteleisi solvatyyryä. Jos minun täytyy tanssia, niin mieluummin tanssin jonkun todella kankean tytön kanssa. Minä vihaan niitä pehmeitä."

"Don!" muhtelin minä, kun Francis ei enää kyennyt mitään sanomaan koettaissaan pidättää nauruaan.

"No, Mauricepa sen alkoi," pomahti Don, katsoen äkkiä veljeensä ja melkein yhtä äkäisesti minuun. "Sinä aina syytät minua kaikkesta."

(Jatkoo kolumnilta sivulta)

Jos olette Kipeä

Pyytäkää VAPA LÄÄKE KIRJA No. 8.

Jos on yli 25 orillaista miesten ja naisten tautte on seloitettu sekä täydellinen luotto suomalaista lääkettä. "Lähettäkää tautte nimen eli taudin oireet ja me esitämme teille mikä läike olisi tilattava, lääkkeen hinnat y. m. (Läikkeitä eivät ole patenttiläikkeitä vaan tosi suomalaisia läikkeitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitäkää olla jokaisen suomalaisen kodissa, sillä ette tiedä, koska tarvitsette sitä. Vurokaa hankkua läikkeitä ja hankkua tohtoria.)

Lignell'in Apteeki on suurin suomen. Apteeki Yhdysvalloissa.
P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.